

uden Indvendinger eller unødvendigt Ophold, eller ubeføjet modvirker nogen Tjenestebefaling, straffes, hvis han har handlet forsætlig og ikke efter andre Bestemmelser har forskyldt større Straf, med Fængsel eller med Embeds eller Bestillings Fortabelse. Er Forseelsen sket af Uagtsomhed, anvendes § 158.

Dersom den skyldige nægter at adlyde eller paa anden Maade tilkendegiver, at han ikke vil adlyde, skal Straffen for saadan Ulydighed eller Opsætsighed være i det mindste simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage eller anden Fængselsstraf af lige Størrelse.

Ere med Ulydighed forbundne særdeles skærpene Omstændigheder, saasom naar Forbrydelsen begaas af flere, naar den skyldige flere Gange forud er straffet for Ulydighed, naar han i vigtige Tilfælde haardnakket vedbliver at nægte Lydighed, eller naar Opsætsighed udvises i flere Krigsmænds Nærværelse, kan Straffen stige til Statsfængsel eller Strafarbejde i Fredstid i indtil 3 Aar og i Krigstid i indtil 6 Aar“.

§ 116, 1ste Stykke, lyder saaledes:

„Den, som ellers i Tjeneste eller i Anledning af Tjeneste øver Vold mod sin foresatte, skal, hvis saadan Vold har dennes Død til Følge, have sit Liv forbrudt eller efter Omstændighederne anses med Strafarbejde i mindst 6 Aar; hvis den udøvede Vold medfører Lemlæstelse eller nogen anden ikke mindre betydelig Skade (jfr. alm. borgerlig Straffelov § 204), anses han med Strafarbejde i mindst 4 Aar eller med Livsstraf, og hvis ikke nogen saa betydelig Skade sker, med Strafarbejde i indtil 8 Aar eller under formildende Omstændigheder med ringere Straf, dog ikke under Fængsel i anden Grad.“

§ 118: „Begaas de i de to foregaaende Paragraffer omhandlede Forbrydelser mod en Overmand, der ikke er foresat, anses den skyldige med de sammesteds foreskrevne Straffe, dog at Straffen, hvis Forseelsen blot bestaar i Fræmsættelse af Trusler, efter Omstændighederne kan ned sættes til de lavere Grader af Fængsel“.

§ 179: „For Drukkenskab, som ikke henhører under Bestemmelserne i §§ 173—75 eller 178, anvendes, naar samme enten giver Anledning til nogen Uorden eller Forargelse eller finder Sted inden Skibsborde, Fængsel i første Grad; dog skal Straffen med Hensyn til Underofficerer og menige Krigsmænd ikke gaa over simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5

Dage eller anden Fængselsstraf af lige Størrelse. Jfr. § 184“.

Jeg skal ikke fortsætte med Oplæsningen af disse Paragraffer, men gør opmærksom paa, at Generalauditøren anfører i sin Relation følgende: „Det har i Krigsretten været under Overvejelse, om ikke Arrestanternes Adfærd maatte betragtes som Oprør og saaledes være strafbar efter den strengere Straffebestemmelse i Straffelov for Krigsmagten § 99. For at der skal kunne siges at foreligge Oprør, udkræves der imidlertid efter denne Bestemmelse ikke blot — som Tilfældet er efter norsk militær Straffelovgivning —, at flere Krigsmænd i Fællesskab øve Vold mod en foresat; det udkræves tillige, at Magtanvendelsen skal være foregaaet i den Hensigt at sætte den foresatte ud af Spillet som befalende enten ved at modsætte sig Udførelsen af hans Befalinger eller ved at optræde som befalende overfor den foresatte, idet man vil tvinge ham til at foretage noget. Hermed er det sat i Klasse, at de fleres Magtanvendelse sker for at hævne sig paa den foresatte. Retten har fundet, og sikkert med Føje, at i det foreliggende Tilfælde kunde det, efter hvad der er oplyst, ikke antages, at Arrestanterne have forbundet nogen saadan Hensigt med deres Voldsfærd, der snarest maa betragtes som Resultat af en pludselig Indskydelse hos berusede Personer, hvis Disciplin i Forvejen var slap.

Men selv naar Arrestanternes Forbrydelser henføres under de ovenanførte Lovbestemmelser, have de forskyldt en streng Straf, og under Hensyn til de mange Straffe, de i Forvejen have haft, og til det farlige i, at et saa grovt Brud paa Disciplinen begaas i Overværelse af alt det paa Belægningsstuen indkvarterede ret talrige Mandskab, drister jeg mig ikke til at foreslaa nogen Formildelse i de idømte Straffe. Det bliver derfor min Indstilling, at Dommen maatte foranlediges forsynet med en saalydende allerhøjeste Paategning: „Krigsrettens Dom stadfæstes.“

Dette er nu Generalauditørens Indstilling. Naar Sagen saa forelaa for mig som Minister, saa maatte jeg mene, at ihvor beklageligt end hele dette Tilfælde er, ihvor sørgeligt et Billede man faar af en Del af den danske Ungdom, vilde det dog være forkert, om jeg straks, naar en saadan Dom foreligger for mig, vilde sige: ja, uagtet de ere straffede gentagne Gange baade arbitrært og ved Krigsretsdom, og uagtet det er en alvorlig Forseelse, skønt